
MONS KALLENTOFT

VODNÍ ANDĚLÉ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2015

MONS KALLENTOFT VODNÍ ANDĚLÉ

MONS KALLENTOFT

VODNÍ ANDĚLÉ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7491-973-2 (FORMÁT PDF)

ISBN 978-80-7491-974-9 (FORMÁT EPUB)

ISBN 978-80-7491-975-6 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Mons Kallentoft

Vattenänglar

Copyright © 2012 by Mons Kallentoft

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

Cover photo © Helen Cramer, 2014

Translation © Marie Voslářová, 2015

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

Román *Vodní andělé* je zcela fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná. Na některých místech jsem uplatnil právo spisovatele a reálie pozměnil, abych dosáhl co největší působivosti příběhu.

PROLOG

ZÁŘÍ 2012

Nebe je černé, mraky ještě černější.

Osamělé útvary se snaží nehlučně přiblížit jeden druhému, ale nedaří se jim to, a tak spustí prudký liják. Těžké kapky se při dopadu na zem tříští a vzniká prchavá mlha.

Pod olověnou klenbou spočívá zamrzlé město. Jeho obyvatelé obdarovávají nevlídné nebe světlem, lampy za okny se rozsvěcejí a zhasínají a blikáním vysílají zprávu v morseovce: Jsme naživu, nevzdáváme to, ať už na nás doléhá jakékoli trápení.

Okolní krajina odpočívá.

Nad sklizeným řepkovým polem fouká slabý větřík. Osamělé duby na pláni tiše vržou a setřásají unavené listy.

Hladina jezera Roxen nastavuje nebi neklidné zrcadlo a vlny opatrně omývají pusté pláže u Sandviku. Na opačné straně do jezera ústí deset bublajících potůčků, na temných shromaždištích u stojaté vody se líhnou poslední letošní komáři a žízňiví se připravují na let östgötalskou nížinou.

Pole jsou v noci ztichlá, ukonejšena deštěm, který tu v posledních dnech spadl. Hlína s kořeny nesklizených plodin nasákla vodou.

Krávy bučí na mraky.

Ovce se ukrývají pod korunami dubů.

Lišky v lese cosi větří.

Divoká prasata v nízkém podrostu ryjí v zemi.

Mraky se nechávají větrem unášet přes město. Na čtvrtí Hjulsbro s luxusními vilami, které lemují řeku Stångån, se snáší déšť.

Kapky dopadají i na ten z domů, v němž se právě v onom okamžiku slévá všechen křik světa a mění se v jeden jediný němý nářek.

Někdo tu pozvedl pistoli.

Aniž se mu zachvěla ruka.

Zvuk tlumených výstřelů nedolehl ani na ulici.

Kulky se zaryly do dvou nahých těl spočívajících ve vířivce, šance na přežití nulová.

Nocí se rozléhá křik malé holčičky.

Mrtví jsou téměř jediní, kdo ji slyší.

Ale pomoci jí nemůžou.

Z ran vytéká krev a voda v zapnuté vaně se barví do ruda.

Už žádné nádechy ani výdechy.

Jenom rozčilené bubláni, které se mísí s šustivým zvukem látky, a krev bušící v tepnách těch, kdo dosud žijí. Studená ruka zakrývá holčičce ústa, no tak, ticho, buď potichu.

V místnosti je téměř úplná tma a na bílých kachličkách se ornamentálně rýsují stíny keřů ze zahrady za oknem. Je tu i bazén zdobený černou mozaikou.

Těla muže a ženy leží vedle sebe, bezvládná ženská ruka sklouzála muži z ramene a spočívá v rudé zpěněné vodě.

Holčička pláče.

Mizí ve tmě.

Nebrání se, jen se snaží nezapomenout dýchat. Je jí pět let. Následuje tu neznámou sílu.

Mami, tati. Jak dlouho tam budete takhle ležet?

Zahrada se táhne od domu až k řece, jejíž voda je tady, daleko od dunící elektrárny, klidná. Odtéká, pryč od rozstřílených těl.

Už neprší.

Pláč holčičky se mění v jinou vodu, v širokou řeku tekoucí kdesi daleko, tak daleko, že by tam žádný mrak nedoplul.

Z té cizí řeky stoupá pára a objímá tvář ženy sužované steskem.

Žena v sobě nese náklad slov:

„Sedávám tu u řeky na strmém svahu, kde odmítá růst tráva. Všichni rybáři se tomuto místu vyhýbají, protože se říká, že tady

sídlí duchové, už od války. Zapomenutí duchové, kteří čekají, až si pro ně přijdou jejich blízcí.

Když jsou duchové nepokojní, můžu je utěšovat, aspoň tak zapomenu na svůj vlastní neklid a stesk.

Žijí tu ryby.

Jenže některé z nich se dodnes rodí se dvěma hlavami a čtyřmi srdci, která nepravidelně tlučou pod stříbrnými šupinami.

Vzpomínám si na dotek tvé teplé kůže, kůže měkké jako nejdražší hedvábí na trhu, hřála mou ruku i mé srdce.

O to jsem přišla, a tak si zakazuju na tebe vzpomínat.

Zakazuju si doufat.

Co mi zbývá?

Můžu chodit sem k řece a čekat na duchy, na tváře v oblacích.

Tvou tvář v mracích nevidím.

Místo toho se dívám dolů do vlažné vody a tuším v ní drobné víry způsobené obřimi sumci, kteří čistí říční dno.

Pozoruju úhoře, jak se kroutí a třpytí.

Připomíná mi to tvé pohyby ve mně, v mé vlažné vodě. Nechci vzpomínat, jenže z duše nemůžu vyhnat vzpomínku na tvé pohyby před narozením.

Zůstává ve mně jako prokletí.

Ale zároveň jako dar.

Já jsem ty.

Nic na světě to nemůže změnit.

Ani hlad po penězích. Ani žádná jiná láska. Žádná pozemská moc. Ani stížnosti nebo přání duchů.

Kde jsi? Někde ano. Víím to.

Můžeš si za ty prachy koupit prase, řekl a zasmál se. Prase se o tebe postará, to máš lepší, než kdyby to bylo naopak.

Oni se taky smáli, když to říkal.

Já se uklonila.

A odešla odtamtud.“

V jedné z nejtemnějších místností světa kape kohoutek.

Je to předpokoj pekla na zemi. Nebo už peklo samo.

Děti tu nepláčou.

Popotahují, ale ještě nezačaly pochybovat o tom, že jsou lidé.

Dítě za prase.

Dítě za prase.

Do plechové střechy buší déšť, v tomto světě je tak mokro, že se dětské plíce s každým nádechem plní vodou, tak mokro, že by se člověk mohl utopit, aniž by byl pod hladinou.

Ale děti přesto dýchají.

Sní o hrách, o superhrdinech, o lásce, jíž se jim nedostalo, a netuší o utrpení, které je čeká, netuší, že jejich duše stále mají naději.

Holčička je ještě daleko, ale míří k nim.

Kde to jsem? ptá se ve svém osamělém spánku.

Nechci se probudit, nechci se probudit.

Černé mraky se rozplývají, netouží spatřit další den.

S vděčností směřují vstříc zániku.

Nezatížené lidskými dilematy.

ČÁST 1.

OSAMĚLÁ
LÁSKA

1.

STŘEDA 11. ZÁŘÍ

Malin Forsová leží schoulená v posteli ve svém bytě na ulici Ågatan. Spánek ji objímá pevně, takže jí do snů neproniká déšť bušící do parapetu, a Malin šeptá:

Tove, Tove, Tove.

Jediné, co je mi dražší než život, je tvůj život.

Nikdy se mi neztrať. Kdo by mě pak ochraňoval před nočními můrami?

Malin se převaluje v peřinách.

„Chci se probudit,“ šeptá.

Ale nejde to. Místo toho ve snu spatří řeku Stångån protékající nočním Linköpingem, vody se vlévají do Roxenu a všechna utopená slova němého jezera se mění v páru stoupající nad krajinu.

V oparu se objevuje tvář.

Tvář kojence.

„Kdo jsi?“

Malin křičí.

Tělo jí zalévá vlažná voda, kolébá její duši na vlně, která jako by nikdy neměla skončit.

Z temnoty snu se ozývá hlas:

„Nikdy nebudeš moct přivést na svět dítě.“

Dítě, Malin.

Chci se probudit.

Chci se narodit z vlhka tohoto snu.

Chci se zrodit znovu jako člověk bez jakýchkoli tužeb nebo snů, jako svobodný člověk, stvořený za těch nejpříznivějších okolností.

Sen se jí vysmívá.

Malin se taky směje, ale v pozadí slyší pláč dítěte, holčičky.

Jsi to ty, Tove?

„To nejsem já, mami.“

Tak to musí být nějaké jiné dítě.

Teď by chtěla ve snu zůstat, ale on ji opouští a Malin na kůži cítí studené mokré prostěradlo, vnímá mužné, teplé tělo vedle sebe, lesklou vlhkost, která se ukrývá v miniaturních kapičkách mezi chloupky na Peterových zádech, a to už je Malin vzhůru a její první myšlenka zní: Tahle postel je malá, musíme koupit větší.

Vybavuje si, jak se před usnutím milovali. Jako sexuální roboti. Mechanicky. Každý jeho sebemenší pohyb vyjadřoval „ať se to tentokrát už podaří“. Jeho zoufalství v posledním půlroce narůstalo, ale v pohybech předchozího večera se objevil odlišný tón, jako by to Peter vzdával, jako by už toho měl dost.

Před několika měsíci spolu vedli rozhovor, právě v téhle posteli.

„Musím se stát tátou, Malin. Už je na čase.“

„Můžeme to zkusit znovu.“

„Měla bys ještě jednou zajít k doktorovi.“

„Proč?“

„Co když má ta kulka, co ti uvázla v děložní stěně, nějaké následky?“

Peter se do té doby o zranění, ke kterému přišla loni na jaře v souvislosti s jedním zvlášť obtížným případem, nikdy nezmínil. Bylo to něco jako neviditelná hrst písku v soukolí jejich nadějí.

„Doktor říkal, že to není problém.“

„Kolik toho takový doktor ví?“

„Sám jsi doktor, tak bys mohl mít představu.“

Peter po jejích slovech rezignoval, umlkl a odvrátil pohled, jako by se snažil sám sebe přesvědčit, že mají šanci ze své lásky počít navzdory tomu, že jim je oběma ke čtyřicítce, navzdory té kulce, navzdory pochybnostem i Malininu bezohlednému zacházení s vlastním tělem.

Navzdory všemu.

Malin se přisune k Peterovi a tiskne jeho zpotené tělo k svému. Postel je jako moře, ve kterém chce navždycky spočinout. Tak ráda

by mu to dítě dala, ale jít k nějakému zatracenému doktorovi se neodvažuje, protože co kdyby řekl, že to nejde?

Co kdyby to řekl na rovinu?

A neřekl už to náhodou?

Opustil bys mě, Petere?

Raději nevědět.

Doufat.

Stále doufám, nebo ne?

Nesmíš mě opustit, Petere. Malin si uvědomuje, že by s ním dokázala žít jakkoli, s dítětem i bez něj, teď když se Tove odstěhovala a s největší pravděpodobností už se nevrátí.

Musíme mít děti?

Nevystačíme si sami?

Odpovědní jen za svou vlastní lásku.

Ráno vstát, jít do práce, společně vařit, mýt nádobí, usínat v objetí, nakupovat, jezdit na dovolenou, čistit si zuby, stěžovat si, že jeden špatně vymačkává pastu z tuby a druhý zapomíná uklízet špinavé prádlo do koše.

Malin vstává a nechává ho v posteli samotného, vleče své nahé, spánkem unavené tělo z ložnice do obývacího pokoje k oknu, za kterým se nad černou věží kostela svatého Larse pomalu rozlévá úsvit.

Toho rána působí svět vlhce a stísněně, kůži a prsa jí zalévá zvláštní chlad. Otevře okno, studené podzimní ráno jí jde vstříc jako povědomý zápach z úst a ona dýchá, cítí, jak ji plní nový den.

Dotkne se malé, kulaté, křiklavě červené jizvy na břiše, kudy dovnitř pronikla kulka.

Myslí si:

Ať se stane cokoli, všechno se dá zase do pořádku.

Cítí, jak se jí rty stahují do cynického úsměvu. Nenávidí tenhle svůj nový úsměv. Nechce patřit k těm, kdo mají dojem, že už všechno viděli a slyšeli, že už si všechno lidské odžili, a tak se vzdávají naděje a začínají obelhávat sami sebe.

Protože i když mají cynikové pravdu, žít se takhle nedá.

Bez skutečné lásky, bez citu.

Bez víry — nebo jak to pojmenovat —, pomyslí si Malin. Beze snů. A ušklíbne se sama sobě.

Když byl na jaře zabit Conny Nygren, kriminální inspektor ze Stockholmu, nabídli jí jeho místo, ale ona odmítla, třebaže si tu práci vždycky přála.

Peter se nechtěl stěhovat, i když práci by si v nemocnici Karolinska nebo v Danderydu našel snadno.

No tak se mnou asi chce žít tady, myslí si Malin. Ať to s dítětem dopadne jakkoli. Třeba mu přece jenom bude stačit naše láska.

Nad střechou kostela se setkává několik potrhaných mraků, potom táhnou dál. Takovéhle mraky se můžou objevit kdekoli, uvažuje Malin a její myšlenky zabloudí ke Karin Johannisonové, Malin přemítá, jak se jí daří a co asi s tím jejím malým vietnamským zázrakem právě teď dělají.

Tess totiž prý v noci špatně spí. Je to tak?

Jako by se její vietnamský rytmus nedokázal přizpůsobit našemu, jako by její krev proudila žilami svým vlastním tempem.

Karin Johannisonová, vedoucí technického oddělení, soudní lékařka a mimo jiné také kolegyně Malin Forsové, k sobě tiskne dceru Yin Sao Dao a zašeptá:

„Tak, Tess, teď pěkně spinkej, ano?“

Rozhlíží se po obývacím pokoji v bytě na ulici Drottningatan. Během posledního roku to tu vypadá čím dál víc bohémsky. Karin se snaží pokoj naplnit předměty z Vietnamu, aby malá viděla povědomé věci a snad si i vybavila něco příjemného, pokud si tedy má co vybavovat.

Ale jistěže má.

Karin však za některých nocí o Tessiných hezkých vzpomínkách pochybovala.

Držela křičící dítě v náruči a snažila se ho uklidnit, cítila ale, že na to její láska nestačí, jako by se snad holčičce kdysi stalo něco, co se z jejího těla odmítá vytrátit.

Za toho křiku Karin skoro pochybovala, že má Tess opravdu u sebe.